

Ἐπιπέδον τῆς τύχης, καὶ τελειότητα ἀθλίας, ἢ
οὐδὲς ὑδαμονιστῶν.

At eum qui talibus fortunis vsus, misera-
bilitérque mortuus fuerit, fœlicem profe-
ctò dicit moruo.

Κεφάλαιον ια.

CAPVT XI.

Πότερον οὐκ οὐδ' ἄλλο οὐδένα αἰ-
 ἴθροπον ὑδαμονιστῶν, ἢ ὡς αἰ
 Σόλων δὲ χρεῶν τέλῃ ὄραν, εἰ δὲ δὴ, καὶ
 θετέον οὕτως, ἀρετῆ γὰρ καὶ ἐστὶν ὑδαμονιστῶν τότε
 ἐπιπέδον τοῦ αἵματος καὶ τὸ γὰρ παντελὲς αὐτοῦ ποιν,
 καὶ τὸ καὶ τοὺς λόγους ἡμῶν ἐνέργειαι πῆλα
 πῆλα ὑδαμονιστῶν, εἰ δὲ μὴ λόγους τὸν τε-
 θετέον ὑδαμονιστῶν, μηδὲ Σόλων οὕτω βού-
 λεται, ἀλλ' ὅτι πῆλα καὶ αἰ πῆλα ἀσφδῶς
 μεταλείπειν αἰθροπον, ὡς ἐκ τῶν ἡδὴ ἴθρ
 κριῶν ὄντα καὶ δευτερευόντων, ἔχει καὶ καὶ
 πῆλα ἀμφισβητήσιν πῆλα ὁ δὲ καὶ εἰναι τε
 πῆλα πῆλα καὶ καὶ καὶ, καὶ ἀγαθὸν, εἰ καὶ
 καὶ τῶν ζῶντων, μὴ αἰθροπον δὲ, ὅτι πῆλα
 καὶ κριῶν, καὶ τέκνων, καὶ ὅλων ὑδαμονιστῶν
 ὑδαμονιστῶν καὶ δευτερευόντων, ὑδαμονιστῶν καὶ
 ταῦτα παρέχει πῆλα μεταλείπειν βεβαι-
 κῆτα μέχρι γῆρας, καὶ τελειότητα καὶ
 λόγους, ἐνδέχεται πολλὰς μεταβολὰς συμ-
 βαίνειν ἀπὸ τοῦ ἐκ γῆρας καὶ τοῦ καὶ
 ἀντὶ ἀγαθῶν ἔστι, καὶ τυχεῖν βίου πῆλα
 καὶ ἀξίαν τοῦ δὲ, εἰς ἐναντίας. δὴλον δὲ
 ὅτι καὶ τῶν ὑδαμονιστῶν ἀπὸ τοῦ γῆρας πῆλα
 τοῦ αἵματος ἔχειν αἰθροπον ἐνδέχεται. αἰθροπον δὲ
 γίνονται αἰ, συμμεταβιβάσει καὶ ὁ τε θετέον καὶ
 γίνονται, ὅτι καὶ ὑδαμονιστῶν, πῆλα δὲ αἰ-
 θροπον, αἰθροπον ὅ, καὶ τὸ μὴ δὲ ὅτι
 πῆλα γῆρας συμμεταβιβάσει τὰ ἴθρ ἐκ γῆρας
 τοὺς γῆρας. ἀλλ' ἐπιπέδον ὅτι τὸ πῆλα
 ἔστιν ὑδαμονιστῶν τὰ καὶ αἰ θροπον καὶ τὸ
 νῦν ὑδαμονιστῶν ἐξ ἐκείνου. εἰ δὲ τέλῃ
 ὄραν δὲ, καὶ τότε μεταλείπειν ἔκαστον,
 οὐχ ὡς ὄντα μεταλείπειν, ἀλλ' ὅτι ἀπὸ τοῦ
 καὶ, πῆλα ἐκ αἰθροπον, εἰ ὅτι ὅτι ὑδαμονιστῶν, μὴ
 δὴν δεύεται καὶ αἰθροπον τὸ ὑδαμονιστῶν, διὰ τὸ
 μὴ βούλεται τοῦ ζῶντος ὑδαμονιστῶν διὰ
 τὰς μεταβολὰς, καὶ διὰ τὸ μόνον πῆλα
 ὑδαμονιστῶν ὑδαμονιστῶν, καὶ μὴ μὴ μὴ ὑ-
 μεταβολὸν τὰς τῶν τύχης πολλὰς αἰθρο-
 κλείπει ἀπὸ τοῦ αἰθροπον γῆρας ὡς εἰ σωμα
 κολοποιήσῃ τῶν τύχης, τὸν αἰθροπον ὑδαμονιστῶν,
 καὶ πῆλα αἰθροπον ἐκ γῆρας πολλὰς, καὶ μὴ
 λέοντα πῆλα τὸν ὑδαμονιστῶν ὑδαμονιστῶν, καὶ
 σαθρῶς ἐκ γῆρας ἢ τὸ καὶ τῶν τύχης ἐκ γῆρας
 οὐδαμονιστῶν ὄραν, (αἰ γὰρ ἐκ ταῦτα τὸ δὲ ἢ
 κριῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ αἰθροπον τοῦ αἰθροπον βίον)

Nunquid igitur neque alius quispiam
 homo quoad uiuit, fœlix dicendus
 est: sed ex sententia Solonis finem specta-
 re oportet: sique ita statuendum est fœlix
 ne tunc erit aliquis, ubi mortuus fuerit
 An hoc absurdum penitus est, præsertim
 apud nos, qui fœlicitatem operationem
 quandam esse dicimus: Quòd si mortuum
 fœlicem esse non dicimus, neque Solon
 id uoluit, sed solummodo hominem di-
 xit tunc beatum appellari tunc posse,
 quippe qui extra omnia mala & infortu-
 nia iam collocatus sit: hoc quoque dubita-
 tionem quandã habet. uidetur enim mor-
 tuo bonum & malũ adesse, perinde ac ui-
 uenti & non sentienti, ut honores, & in-
 famiæ: filiorum & omnino posterorum
 prospera, & aduersa fortuna. Dubitatiõ-
 nem etiam hæc afferunt. fieri enim potest
 ut ei qui vsque ad senectutem beatè vix-
 erit, secundumque rationem mortuus sit:
 multæ mutationes in posteris ac nepoti-
 bus contingant: ut alij boni sint, vitamque
 pro dignitate consequantur: alij contra,
 qui sanè in distantis erga parentes mul-
 tis modis sese habere possunt. Absurdum
 igitur esset, si mortuus simul etiam mut-
 taretur: & modò fœlix, modò miser effice-
 retur. Absurdum quoque, si nihil neque
 ad aliquod tempus posterorum res ad pa-
 rentes pertineant. Sed redeundũ ad id, de
 quo prius dubitabamus, ex illo enim for-
 tasse etiam id quod nunc queritur, consi-
 derabitur. Si igitur finem spectare oportet,
 & tunc beatum vnumquemque dicere,
 non quòd sit, sed quòd prius erat beatus:
 quomodo absurdum non est, si quando
 est fœlix, non verè dici potest de ipso id
 quod ei inest: idcirco quia eos qui adhuc
 uiuunt, ob mutationes appellare fœlices
 nolumus: fœlicitatemque stabile quid esse ac
 minimè mutabile: fortunas verò sepe circa
 eosdem reuolui existimamus: Perspicuũ en-
 nim est, si sequi fortunas velimus, nos esse
 eisdem fœlicem, & rursus miserum sepe esse
 dicturos Chameleontem quendam, imbe-
 cillitèrque stabilitum fœlicè faciètes. An
 sequi fortunas minimè rectum est: quippe
 cum in ipsis, ut bene vel malè viuamus,
 nequaquam sitũ sit: sed ipsis humana vita,

καὶ σαθρῶς ἐκ γῆρας ἢ τὸ καὶ τῶν τύχης ἐκ γῆρας οὐδαμονιστῶν ὄραν, (αἰ γὰρ ἐκ ταῦτα τὸ δὲ ἢ κριῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ αἰθροπον τοῦ αἰθροπον βίον)